

"Přepážka zavřená", opravdu ji zavřela a začala se oblékat kabát. Mě spadla čelist a ve frontě za mnou zašumělo. Pokladní naštěstí kabát na věšák vrátila, ceduli schovala a řekla mi: " Někdy příště, pane". Hm, takto bylo pro ní 1:0. Vlak ICE vjížděl do stanice, nebyl čas se zdržovat.

V kupé byla jedna studentka, co jela na zkoušku - v neděli. "Jsem moc ukecaný, doufám, že Vám to nebude vadit?" představil jsem se a dostal jsem odpověď, že ne. Ještě k nám přistoupila paní s noťasem, která v něm celou cestu něco lovila. Vlak se tiše rozjel. Ve dveřích se objevila paní s vozíkem. "Čaj, káva ?" zeptala se. "Dám si turka s mlékem a čaj," poručil jsem si. "To máme 35 korun," řekla, když mi podala nápoje. Myslel jsem, že jsem se přeslechnul. Ale byla to pravda. Schoval jsem dvoustovku a dal jsem paní 50kč, s tím, že je to dobrý. Aby řeč nestála, povídal jsem spolucestujícím své zážitky s Českými drahami. Zpoždění, poruchy, výluky. Asi jsem to přivolal, protože jsme přijeli na nádraží Vršovice a z reproduktoru se ozvalo, že někdo ukradl měděné zabezpečovací zařízení a vlak bude mít zpoždění. Kdo chce, ať si vystoupí a dojede do cíle MHD. "Já jsem Vám to povídal, že na vlaky jsem smolař, " informoval jsem spolucestující a zůstal jsem sedět. Měl jsem čas. Nakonec jsme měli zpoždění jen asi půl hodiny. Na Hlavním nádraží byl zmatek a mnohé vlaky měly hodinovou "sekeru". Metrem jsem dojel na Hradčanskou a pak autobusem na Hanspaulku. Navštívil jsem kostelík [sv. Matěje](#), kde byl vystaven perníkový [betlém](#).

Byl čas oběda a blízká restaurace [Na staré faře](#) poskytla azyl. Dal jsem si polévku se svařákem a při kafi jsem si pokecal se spolužákem, který bydlel nedaleko a jemuž jsem zavolal. Hospoda byla plná a on seděl se mnou tak blbě, že blokoval uličku na záchod. Nějaká paní vyšla a snažila se obejít 150kg. Nešlo to. "Musíte pronést kouzelnou větu, balvane odval se !" radil jsem jí. Spolužák se otočil, zaměřil jí, a s funěním se zvednul. "No vidíte, že to funguje !" konstatoval jsem. Čas plynul, rozloučili jsme se a já se přesunul na Malovanku. Odtud pěšky do centra.

V Loretánské zahradě byl malý vánoční trh s výstavou stromků. V jednom z podloubí jsem si koupil krásnou malovanou magnetku Prahy i s podpisem. Pán měl hodně pěkných malovaných věcí, ale panelákový byt není nafukovací. O 50m níže se prodávalo Bombardino. Vytáhnul jsem peněženku, zamával jsem s ní před očima pingla, který obsluhoval zahrádku. "Dám si Bombardino a bacha, jsem Čech," zvednul jsem významně oči, aby nebylo pochyb, že se nenechám ošidit. Ten šel dovnitř, vyřídil mou objednávku a čas přípravy jsme prokecali o cestování. Nevím, co jsem v tom Bombardinu měl, ale zdřevněl mi jazyk a rozostřil zrak. V "Nerudovce" jsem se podíval do kostela sv. Kajetána a na konci ulice vyvalil oči na ceduli restaurace U Kocoura, Prazdroj za 55Kč ! Prošel jsem Karlův most, tlačence byla, ale až u Staroměstské mostecké věže, kde postávaly výpravy cizinců. Vešel jsem do kostela sv.Františka, u vchodu paní prodávala lístky na večerní koncert. Stál jsem opřený o lavici a kochal se kostelem. Moje rozjímání přerušila "nahaněčka", která se mi snažila angličtinou prodat vstupenku na večer. Nechal jsem jí domluvit a pak jsem jí řekl: " Znovu a česky !" Začala blekotat rusky nebo ukrajinsky a ukazovat na paní u vchodu, že ta umí česky. Tak chytřej jsem taky, pomyslel jsem

si. Před kostelem se vytvořila neproniknutelná hradba cizinců. "Co se děje?" zeptal jsem se té česky mluvící paní u dveří. " Rozsvěcují se plynové lampy," odpověděla mi. "Jé, to pamatuji. Jako malý kluk jsem chodil s mámou přes Hrad domů a plynaře jsem večer viděl," povídám jí.

Prodral jsem se davem a zamířil k Městské knihovně. Podívat se na skulpturu Idiom. Prý jsou na ní 50m fronty. Je to kec. Fronta byla až za roh budovy. Výstupní dveře nebyly jednosměrné, proto se jimi dalo dovnitř bez fronty dostat. No, já bych na Idiom frontu nestál. Dostal jsem žízeň, kterou jsem šel uhasit do hospody U Kata. Pivnice byla docela obsazená. "Nesu Vám češtinu, dám si pivo," zahlásil jsem u výčepu. "Jsem cizinci nechodí," zavrčel výčepní a podal mi pivo. Sedl jsem si ke stolu s cedulí "Rezervace" naproti WC. Popíjel jsem Prazdroj a řídil jsem přístup na WC. Pingl z toho měl dobrou zábavu, když jsem posílal ženské na volné pánské WC. Čas běžel a já se přesunul na [Vánoční výstavu](#) u Betlémské kapli. Jako vždy pohlazení po duši.

Došli mi peníze a nejbližší bankomat byl ve "Spáence". Po výběru mě začal obtěžovat bezdomovec, že chce dvacku. "Dám ti stovku, když sesbíráš ty vagly u zastávky," sdělil jsem mu. Začal nadávat, proto jsem ho poslal do prdele s tím, že dělá Praze ostudu. Neztrácel jsem s ním čas a šel jsem si koupit do pasáže doutníky. Pokračoval jsem na Václavák a byl jsem svědkem jak nějaký pobuda vypráví paní s kočárkem a dítětem v ruce pohádku o tom, jak potřebuje peníze na taxíka, že musí jet za manželkou do porodnice. "Určitě ti pomůže Policie, když máš takový problém," přerušil jsem jeho řeč, pokynul jsem paní ať se vzdálí, že to s ním vyřídím. Začal něco blbě česky vysvětlovat, že už tam byl, ale na moji reakci, že ho na stanici dovedu, zmizel. Na "Václaváku" jsem si prošel stánky, ale bylo to tu drahé. Zkusím trh "Mírák".

Ten už byl na ceny lepší a kompaktnější. Napadlo mi, že bych si mohl dát koňak v restauraci [Kakheti](#). Restaurace prázdná s jedním pinglem. Dal jsem si koňak a čaču. Stakany jsem do sebe nalil na ex a byly fakt luxusní. Jemné. O kus dál ve [Žluté žumpě](#) jsem si dal kamenickou dvanáctku a už jsem běžel na "Pavлак"- metro. Za půl hodiny mi jelo Pendolino. Mělo ale půlhodiny zpoždění a tak jsem si došel na polévku do [vietnamského street foodu](#). Byla dobrá. Když jsem se šel po jídle podívat na info ceduli, Pendolino stahnulo zpoždění a odjíždělo mi za pět minut. Jen jsem dosednul, vlak se rozjel. Tak to bylo o fous. Seděl jsem s nějakou rodinkou, máma, táta a asi tak 8 letá holčička. Na stole byla namalovaná hra ve stylu Člověče nezlob se, ale kostky a figurky nikde. Holčička zesmutněla, že si nemohou zahrát. " Já bych našla v mobilu apku na házení kostky," povídá máma. "Ale nemáme figurky !" Vytahnul jsem kudlu a začal rozřezávat visitku z gruzínské restaurace. "Figurky si uděláme," povídám a dávám na start 4 barevné čtverečky. Hrajeme! Figurkama se pohybujeme po hrací ploše a při dopadu na políčka s úkoly, je plníme. "Děláš bordel, vyhodil si odpadky z okna. Byl si přistižen, jedno kolo nehraješ, přemýšlej nad svým činem." Nebo. "Vlak dojel včas do cílové stanice. Máš z toho radost, zazpívej písničku o vlaku a běž o 4 políčka dopředu !" Tak na tohle pole jsem skočil dvakrát a písni Maxim Turbulenc

*Jede jede mašinka kouří se jí z komínka
Jede jede do dáli, veze samý vožralý
Jede jede do dáli, veze samý vožralý"Jede jede..*

jsem oblažoval celý vagon. Vedle mě sedící táta na tohle pole skočil rovněž a zkusil od Mládka

*Jedu takhle tábořit vlakem /~~Škodou 100~~/ na Oravu
Spěchám, proto riskuji, projíždím přes Moravu...*

"Táto, takhle to není," napomínala ho dcerka. "To jedno, je to píseň o vlaku, počítá se to !" Podržel jsem jejího tátu a zaměřil se na přijíždějící vozík s pitím. Sličná blondatá servírka nám podala piva a zeptala se jestli můžeme platit kartou. To jsme odkývali. Jenže kasírovací mašinka nefungovala. "Nemám asi internet," konstatovala a mačkala tlačítka. "Mohu dráhám pomoci svým hotspotem ?" nabízel jsem jí. "Ne, já to restartuji," dostal jsem odpověď. A měla pravdu, zafungovalo to. Ještě jsme dali jednu hru a byli jsme v Táboře. Vystupovali jsme všichni, popřáli jsme si a rozjeli se do svých domovů. Mimochodem to Pendolino jelo max 165km/hod. Kamarádi tvrdili, že na téhle trati jezdí 200km/hod.

